

יום ה', י"א באדר שני תשע"א (17 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

הורכב על ידי בעלות הברית שקיימו בגרמניה הכבושה שלטון צבאי זמני וישבו בראשו שמונה שופטים אמריקאים, בריטים, צרפתים ורוסים.

למעשה נלכדו עשרות פושעי מלחמה נאציים, אך לא העמידו את כולם לדין. משפט נירנברג נועד להיות משפט ראווה שבו רצו בעלות הברית לפרסם בעולם שהצדק חזר לנצח את כוחות הרשע. לכן בחרו רק את הפושעים הגדולים ביותר. כל הפולטיקאים הדיפלומטים ואנשי הצבא המובילים שנתפסו על ידי בנות הברית לאחר המלחמה, נכלאו במחנה שנקרא בשם "עשן (Ashcan)" ומתוכם נבחרו אחר-כך 15 פושעים עיקריים למשפט נירנברג. אלו שנתפסו על ידי הרוסים, זכו לטיפול הרבה פחות נעים עם חקירות בסגנון הרוסי הידוע, ואחר כך הוסגרו לבית המשפט הצבאי הבינלאומי בנירנברג, שהוקם במיוחד לצורך משפט זה.

רשימת הנאשמים פורסמה באוגוסט 1945 וכללה 24 שמות (מתוכם 2 שלא בפניהם). ישיבת הטריבונל הראשונה נערכה ב-18 לאוקטובר 1945 ובה הוכרז תאריך תחילת המשפט: ה-20 בנובמבר 1945. ב-19 באוקטובר הוגש לנאשמים כתב האישום ורשימת עורכי דין. כתב האישום הוגש על ידי משלחת שלמה שכללה את מפקד בית הסוהר, הפסיכיאטר שליווה את הנאשמים, הכומר ומתורגמן. עם הגשת כתב האישום פרץ הנס פרנק בבכי. הפושע שהיה אחראי על שילוח ורציחת היהודים בכל רחבי פולין ועוד פושעים, ראה את עצמו זכאי. כמוהו הצהירו גרינג, ריבנטרופ, רוזנברג, שיראך זאוקל יודל, שכת, ופריטשה לא אשמים. פפן אף הוסיף - בשום אופן אינני אשם. הס צרח - 'לא' בגרמנית בקול גדול. והיו שנשבעו בשמיים שאינם אשמים.

למרות נסיונות לעיכוב, המשפט נפתח כמתוכנן וארך 10 חדשים. לפני פתיחתו ולאורך כל המשפט, ליוו את הנאשמים פסיכולוגים שבדקו את שפיותם כדי לדעת אם הם ראויים להישפט. לאחר שמיעת העדויות שכללו הצגת סרטים מקוריים שצולמו במחנות הריכוז, נשאו הנאשמים ב-31 באוגוסט 1946 את נאומיהם האחרונים.

הנאשמים היו ממנהיגי הרייך הנאצי שנותרו בחיים:
אנשי הכלכלה: וולטר פונק והלמר שכת.

אנשי הצבא: האדמירל אריך רדר, והאדמירל קרל דוניץ. ווילהלם קייטל ואלפרד יודל בפקוד העליון.

המדינאים: רודולף הס - ממלא מקום היטלר. הרמן גרינג - המשנה להיטלר. אלברט שפר - שר החימוש. אלפרד רוזנברג - האידאולוג של תורת הגזע.

יואכים פון ריבנטרופ, והברון קונסטנטין נויראט - שרי חוץ נאציים. פרנץ פון פפן - סגן הקנצלר ושגריר. הנס פרנק ורתור סייס - אינקווארט - מושלים במדינות הכבושות. וילהלם פריק - שר הפנים. אחראי לחקיקה האנטישמית ותכנון המתת החדס לחולים ומשוגעים בגרמניה.

אנשי התעמולה: יוליוס שטרייכר והנס פריטשה.
מלבדם:

ד"ר ארנסט קלטנברונר - מראשי הגסטפו. בלדור פון שיראך - מנהיג קבוצות הנוער ההיטלראי. פריץ זאוקל - מנהל עבודות הכפייה וד"ר רוברט ליי - מארגן ארגוני העובדים הגרמנים.

מיד עם הגיעם לכלא, התאבד ד"ר רוברט ליי. נותרו 21 נאשמים.

"לו עמי שמע לי ישראל בְּדַרְכֵי יְהוָה. כְּמַעַט אוֹיְבֵיהֶם אֶכְנִיעַ וְעַל צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדַי."

מתוך פרק התהלים [פ"א 14-15] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום חמישי בשבת

17²⁰: (ח'יפה): 17²⁸: (ת"א): 17¹³: (י-ם): 17²⁸: (ב"ש):

18²⁷: (ח'יפה): 18²⁸: (ת"א): 18²⁶: (י-ם): 18²⁶: (ב"ש):

יום נעים ושבת שלום ומבורך!

פרשת השבוע: "צו" / "זכור" [ויקרא ו' 1 - ח' 36]

הדף מוקדש לפדיון נפשם של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של יעקב זאב בן נחמה וליעל בת אסתר בתוך שאר חולי ישראל

יום ה', י"א באדר שני תשע"א (17 במרץ)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

ב-30 בספטמבר 1946 הגיעו מכוניות ממוגנות ובהן שוטרים צבאיים אמריקאים והתפרשו סביב ארמון הצדק. כל העיר היתה מוקפת ברכבים צבאיים, הדרכים היו חסומות והנכנסים לעיר נעצרו ונבדקו.

רק אלו שקבלו אישורים מיוחדים הורשו להכנס לאולם המשפט. ביום זה עמדו הנאשמים במשפט נירנברג, לקבל פסק דין מבית המשפט הצבאי הבינלאומי. בתום מתן פסק דין שהכריז על שלושה מתוך שבעה ארגונים נאציים כארגונים פושעים, הגיעו השופטים לידי פסק דין לגבי 21 הנאשמים: שלושה זוכו: **שאכט, פון פפן ופריטשה.**

שבעה נידונו למאסר לתקופות שונות: **הס, רדר ופונק** נדונו למאסר עולם. **דוניץ** נידון ל-10 שנים. **פון ניראט** נידון ל-15 שנים, **פון שיראך ושפר** נידונו ל-20 שנים. נותרו 11 פושעים נאציים שעמדו לקבל את עונשם במוות בתלייה.

בלילה שלפני התליה, נשמעו קולות פטישים ומסורים מאולם ההתעמלות של הכלא. לאסירים לא נמסר שהם עומדים למות לאחר חצות. שפר, שנידון למאסר, חשב שעורכים תיקונים, ורק אחר כך תפס למה מיועדת עבודת הנגרות הזאת. ברבע לאחד עשרה בלילה נשמעו צעקות מסוף המסדרון. השומר הציץ לתא של גרינג, ומצא אותו בשלבי גסיסה. ממכתבים שהשאיר אחריו המתאבד נודע שהיו ברשותו גלולות ציאניד אותן החביא. גם הוא שמע את קול הקמת הגרדום, והסיק את מסקנותיו.

עוד אחד מהנידונים למוות ירד מהחשבון. "כמה אופייני", אמרו האנשים ברחוב כששמעו, "הוא תפס את מרכז הבמה לעצמו לבד כמו תמיד."

ברבע לחצות, העירו את עשרת הנידונים והגישו להם סעודה אחרונה. לאחריה, נאמר להם שהם עומדים למות, וציוו עליהם להתלבש. כולם צייתו מלבד **שטרייכר**, שהיה צורך להכריח אותו להתלבש.

משעה אחת בלילה, הובלו הנידונים בסדר קבלת פסק הדין לתליה. כשהגיע תורו של שטרייכר, הוא צעק: "הייל היטלר! עכשיו אני הולך אל האלוקים. **פורים-פסט** [משתה פורים] 1946!"

אם היה ספק למישהו שהנאצים הם בני המן המודרנים, בא שטרייכר האנטישמי הגדול והודה שגם הפושעים ראו את עצמם כבני המן.

נשים לב גם לשתי העובדות:

א. העשרה הומתו בתליה, כפי שבקשה אסתר המלכה לאחר הריגת בני המן הראשונים על-ידי היהודים בני תקופתה.

ב. עשרת הפושעים הנאצים הומתו בשנת תש"ז, כמרומז במגילת אסתר, שהיא שנת 1946 הלועזית. [וה-'ו' הרבתית רומזת על האלף ה-6 לבריאת העולם, כלומר: השנה ה'תש"ז היא 707 שנים לתוך האלף הששי. מג]

יהי רצון שכן יאבדו כל אויביך ישראל.

[מקור]

"לו עמי שמע לי ישראל בְּדַרְכֵי יְהוָה. כִּמְעַט אוֹיְבֵיהֶם אֶכְנִיעַ וְעַל צָרֵיהֶם אָשִׁיב יָדַי."

מתוך פרק התהלים [פ"א 14-15] שהיו הלויים אומרים בבית המקדש ביום חמישי בשבת

כניסת השבת (ב"ש): 17²⁸ (י-ם): 17¹³ (ת"א): 17²⁸ (חיפה): 17²⁰

צאת השבת (ב"ש): 18²⁶ (י-ם): 18²⁶ (ת"א): 18²⁸ (חיפה): 18²⁷

יום נעים ושבט שלום ומבווד!

פרשת השבוע: "צו" / "זכור" [ויקרא ו' 1 - ח' 36]

הדף מוקדש לפדיון נפשם של נעדרי וכלואי ישראל, ורפואתם השלמה של **יעקב זאב בן נחמה וליעל בת אסתר** בתוך שאר חולי ישראל